

ת"פ 64862/12/16 - מדינת ישראל נגד י ח - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

31 ינואר 2018

ת"פ 64862-12-16 מדינת ישראל נ' ח
בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שני אסלן - נוכח
נגד
י ח - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד יעקב קופנהגן - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, הנאשם וגב' ל נ (להלן: "המתלוננת") עבדו יחד בחברת תיווך וניהלו ביניהם קשר רומנטי במועדים הרלוונטיים. ביום 23.12.2016, בסמוך לשעה 22:45, התקיימה ארוחת ערב בין חברים במשרד, ובמהלכה שתו הנאשם והמתלוננת אלכוהול. לאחר מכן, הסיעה המתלוננת את הנאשם לבית הוריו. בהמשך לכך, התפתח ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, בסופו ירד הנאשם מרכבה של המתלוננת, תוך שהלה נוסעת מהמקום. בסמוך לאמור, התקשר הנאשם לטלפון של המתלוננת וביקש ממנה לשוב על עקבותיה בטענה ששכח את מפתחות הבית ברכבה. משכך, המתלוננת שבה על עקבותיה על מנת לפגוש את הנאשם. משהגיעה המתלוננת ל- --- כדי לפגוש בנאשם, היא פחדה ממנו, יצאה מהרכב, ירדה הימנו תוך שרצה וצעקה "הצילו", הנאשם רץ ארחיה ותפס אותה במעילה, ומשך אותה. כתוצאה מכך נקרע מעילה של המתלוננת והיא נפלה. בהמשך, שוחח עובר אורח עם הנאשם והלה השיבו כי המדובר באשתו וזה בסדר, וכשעזב עובר האורח את המקום, המשיך הנאשם לתקוף את המתלוננת בכך שמשך אותה. בסמוך לכך, הצליחה המתלוננת לקום ולהימלט מהנאשם תוך שצעקה "הצילו" אולם אנשים שזהותם אינה ידועה לא התערבו לאור דרישתו של הנאשם מהם שלא להתערב. בהמשך לאמור, הצליח הנאשם להשיג את המתלוננת בסמוך לקיוסק במקום, או אז תפס את פניה, הצמיד אותה לקיר הקיוסק, תפס אותה בעורפה ולחץ עליו. משפנה עובר אורח לנאשם, הלה השיבו במילים: "אל תתערב, אחרת". מששחרר הנאשם את המתלוננת היא נשכבה על הרצפה או אז עברה אישה שזהותה אינה ידועה והסיעה אותה לביתה. בד בבד לאמור לעיל, ניפץ הנאשם את חלון רכבה של המתלוננת. מששבה המתלוננת למקום, הבחינה כי השמשה שבורה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות המטומה בעורף, והיא נזקקה לטיפול רפואי.
2. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, והורשע על יסוד הודאתו זו בעבירות של **חבלה במזיד ברכב ותקיפה הגורמת חבלה** לפי סעיפים 413ה' ו-380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
3. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר מיום 07.12.2017, מלבד מלצין

עמוד 1

כי הנאשם קיבל אחריות על מעשיו; ביטא חרטה על הפגיעה במתלוננת; ביטא רצון להמשיך את הקשר הטיפולי הקבוצתי בו משולב כיום בשילוב שיחות פרטניות; משתף פעולה עם גורמי הטיפול ועם שרות המבחן, תוך עבודה טיפולית על מוקדיו הבעייתיים בתחום האלכוהול; שומר על ניקיון מאלכוהול מזה כשנה; מבטא תובנות מעמיקות על הקשר שבין שימוש באלכוהול לבין ביטויי התנהגות בעייתית מצדו- כאשר כל אלה מהווים גורמים מפחיתי סיכון. עם זאת, מצוין השרות כי הלה התקשה לבטא רצון ונזקקות טיפולית בתחום האלימות בכלל, והאלימות הזוגית בפרט - שהנם גורמים מגבירי סיכון. בסופו של התסקיר ממליץ שירות המבחן להשית על הנאשם עונשים של מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות, מאסר מותנה, פיצוי למתלוננת והטלת צו מבחן למשך שנה.

4. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות** מיום 01.10.2017, עולה כי הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. הצדדים הגיעו להסדר בעניין העונש, הכולל ענישה בדמות עבודות שירות, תוך שהמאשימה הגבילה את עתירתה העונשית לששה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ואילו הסנגור עתר להסתפק בעונש של חודש מאסר שירוצה בעבודות שירות בניכוי ימי המעצר. כמו כן הצדדים הסכימו כי יושתו על הנאשם מאסרים מותנים (כמפורט בפרוטוקול הדיון מיום 18.12.2017) ופיצוי למתלוננת, תוך שהמאשימה עתרה לפיצוי בסך אלפי שקלים ואילו הסנגור ביקש מבית המשפט להתחשב בעניין זה במצבו הכלכלי של הנאשם.
6. בא כוח המאשימה מחד גיסא, זקף לזכותו של הנאשם את הודאתו והחרטה שהביע על מעשיו. ומאידך גיסא, הדגיש את חומרת המעשים המיוחסים לנאשם ואת הנסיבות המחמירות שנלוו אליהם. כמו כן, הלה הפנה לעברו הפלילי של הנאשם (ת/3) ולאמור בתסקיר שרות המבחן ממנו עולה כי הנאשם התקשה לראות נזקקות טיפולית בתחום האלימות. לבסוף, עתר בא כוח המאשימה לקבוע מתחם עונש כולל הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר, תוך שטען כי עונשו של הנאשם צריך להיגזר ברף התחתון של מתחם זה, דהיינו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.
7. מנגד, בא כוח הנאשם טען כי המתחם לו עתרה המאשימה הינו מחמיר מדי; הפנה לרקעו ואורח חייו הנורמטיביים של הנאשם, הכוללים שירות בצה"ל כלוחם ביחידת עלית; מילואים; תרומה חברתית למדינה; והשכלה בתחומים שונים (נ/1). ההגנה הפנתה עוד לעברו הפלילי הבלתי מכביד של הנאשם וביקשה לזקוף לזכותו את שיתוף הפעולה שלו בהליך החקירה, ועד להודאה בכתב האישום המתוקן במהלכם העיד ביושר והגינות. עוד הפנה הסנגור לכך שהנאשם היה עצור בתיק זה מאחורי סורג ובריח ובהמשך משוחרר בתנאים מגבילים לתקופה לא מבוטלת אשר השפיעו על מצבו הכלכלי הרעוע. בסופו של דבר עתר הסנגור לבכר את שיקולי השיקום ולגזור את עונשו של הנאשם כאמור לחודש מאסר שירוצה בעבודות שירות בניכוי ימי מעצרו.
8. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הצטער על מעשיו וטען כי הוא לוקח עליהם אחריות מלאה. הנאשם ביקש להדגיש בפני בית המשפט, את הטיפול שעבר מאז האירועים מושאי האישום, ואת העובדה כי הוא משתף מיוזמתו בסדנא טיפולית בשם "חמלה". הנאשם ציין את רצונו להתקדם בחיים, וסיפר כי בזמן מעצר הבית השלים את לימודיו, ופעל רבות על מנת לשפר את חייו. הלה עתר בפני בית המשפט להתחשב בו על מנת שיוכל להמשיך ולעבוד בשל מצבו הכלכלי הקשה.

דין והכרעה

9. למען הסר ספק, נדמה שלא יכול להיות חולק שבגין המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום המתוקן יש לקבוע מתחם עונש כולל אחד. הדברים אמורים בשים לב ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר עמוד 2

נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ר' למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); וע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015)). כך, בעניין **ג'אבר שלעיל**, נקבע כי בית המשפט ילמד אודות גדריו של "אירוע" בהתאם לניסיון החיים, באופן בועבירות שיש ביניהן **קשר הדוק** ייחשבו לאירועאחד. עוד נקבע בפסיקה, כי המונח "אירוע" המצוי בסעיף 40 לחוק העונשין הינו רחב יותר מהמונח "מעשה" הקבוע בסעיף 186 לחסד"פ, וכי באופן עקרוני "אירוע" אחד יכול לכלול גם "מספר מעשים" (ראו למשל דעתם של כלל שופטי ההרכב **בעניין ג'אבר**; דברי כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 1605/13 **פלוני נגד מדינת ישראל**, (27.08.2014); וע"פ 3164/14 **גיא פן נגד מדינת ישראל**, (29.06.2015)).

10. בענייננו, למעשה המדובר במסכת עבריינית אחת, תוך שהתבוננות על העבירות כאירועים שונים, תעמוד בניגוד לניסיון החיים ותהא מלאכותית במידה רבה. ומיד יאמר, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא ייענש בגינו, וכל אירוע יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ ג' (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

11. קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת, והכל כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין.

12. בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון ההלימה** כעקרון המנחה בענישה. לאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם. יחד עם האמור, עקרון ההלימה אשר ניצב במרכזו של תיקון 113 אינו עומד לבדו, ושומה על בית המשפט להעניק משקל משמעותי גם לשיקול **שיקום** הנאשם (ר' בעניין זה פס' 12 בפסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 452/14 **ניסים דבוש נגד מדינת ישראל**, (03.04.2014) (להלן: "**פרשת דבוש**"); פס' 6 בפסק דינה של כב' השופטת א' חיות בע"פ 7459/12 **שיבר נגד מדינת ישראל**, (20.06.2013)).

13. אשר **לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו**, בעצם מעשה **החבלה במזיד ברכב**, פגע הנאשם בזכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של רכושו בכלל, ושל רכבו בפרט. זאת ועוד, בהשוואה לקניין אחר, חומרת מעשה ההיזק מקבלת משנה תוקף עת עסקינן ברכב. שכן, אין לראות ברכב כאמצעי תחבורה גרידא, אלא כשלוחה של ביתו מבצרו של האדם, ולא בכדי בחר המחוקק לייחד בחוק העונשין פרק נפרד של עבירות בקשר לרכב (ראו והשוו: ע"פ 8831/08 **מדינת ישראל נ' אלשחרה**, (30.06.2010); רע"פ 9992/06 **וקנין נ' מדינת ישראל**, (07.11.2007); רע"פ 1200/11 **יעקובוב נ' מדינת ישראל**, (14.02.2011)).

14. **הערך החברתי המוגן** שנפגע כתוצאה מ**מעשה התקיפה** שביצע הנאשם, הינו שמירה על שלמות גופה, שלומה וביטחונה של המתלוננת (ר' למשל ע"פ 3573/08 **עודה נ' מדינת ישראל**, (13.04.2010)). למרבה הצער, גואה האלימות ברחבי הארץ, ופעמים רבות בשל סיבות של מה בכך, ועל בית המשפט להרים את תרומתו במלחמה נגד רעה חולה זו. יפים לעניין זה דבריה של כב' השופטת ע' ארבל בע"פ 4173/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (16.08.2007):

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעבריין האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה".

15. לאור הנסיבות שנלוו לביצוע העבירות, כפי שאלה יפורטו בהמשך, ובשים לב לאופייה החמור של התקיפה מצד אחד ולטיבן של החבלות שנגרמו למתלוננת ולרכבה מצד שני, מצאתי כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מצויה ברף בינוני.
16. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לאופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם כלפי המתלוננת. וכך, מצאתי כי האלימות שהופעלה על ידו בתחילת האירוע, עת רץ אחריה, תפס במעילה, משך אותה וכתוצאה מכך נקרע מעילה של המתלוננת והיא נפלה; ובהמשך לכך משך אותה - איננה מצויה ברף חומרה גבוה ואילו האלימות אשר הופעלה מצדו בסופו של האירוע, עת המתלוננת הצליחה לקום ולהימלט הימנו תוך שצעקה "הצילו", והוא השיגה, תפס את פניה, הצמידה לקיר תוך שהוא תופס אותה בעורפה ולוחץ עליו מצויה ברף הבינוני. כן לא התעלמתי מדרגת החומרה של החבלה שנגרמה למתלוננת. כידוע, עבירות התקיפה שבהן הורשע הנאשם יכולות לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות ועל דרגות חומרה שונות של חבלות, וברי כי אין דין דחיפה כדין לחיצה על העורף או מהלומת אגרופ, ואין דין חבלה בדמות המטומה אחת כדין חבלות שעניינן פצעים מדממים באזורים שונים בגוף. בענייננו, במנעד המעשים אשר יכולים להיכנס לגדריהן של העבירות שבהן הורשע הנאשם, מצאתי כי מכלול מעשיו מצויים ברף הבינוני, ואילו החבלה שנגרמה כתוצאה מהם מצויה ברף הבינוני-הנמוך.
17. בהמשך לאמור, בית המשפט שוקל גם את הנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, ובייחוד הדברים אמורים בשים לב לעובדה שבאחת ההזדמנויות הנאשם תפס את פניה של המתלוננת, הצמיד אותה לקיר תוך שהוא תופס אותה בעורפה ולוחץ עליו, מעשה שעלול היה לגרום למתלוננת נזק חמור בהרבה מזה שנגרם לה בסופו של יום, וכבר היו דברים מעולם.
18. לצד הנזק הפיזי שנגרם למתלוננת, אף מצאתי לציין כי את התקיפה שבמוקד כתב האישום המתוקן, ביצע הנאשם לעיניהם של עוברי אורח שהיו במקום באותה עת ואף הלה הדף כל סיוע שהוצע מצדם למתלוננת. במצב דברים זה, בנקל ניתן לשער את גודלה של עגמת הנפש שנגרמה למתלוננת ומה רבה הייתה תחושת ההשפלה שחשה, עת הנאשם תוקף אותה לעיני כל. מנגד ולקולא נדמה כי המעשים נעשו בעידנא דריתחא, בצורה ספונטנית וללא תכנון מוקדם מצדו של הנאשם.
19. אשר לסיבות לביצוע העבירות, כפי שעולה מדבריו של הנאשם ומהתרשמותו של שירות המבחן, קיים קשר ישיר בין צריכת האלכוהול על ידי הנאשם לבין התנהגותו. הגם שניתן היה לטעון כי יש לזקוף נסיבה זו דווקא לקולא, הרי שביני לבין עצמי אינני משוכנעת בכך, וייתכן שאף ההפך הוא הנכון (ראו והשוו ע"פ 5092/06 פלוני נ' מדינת ישראל, (03.01.2007); וע"פ 3182/13 חיים פרץ נ' מדינת ישראל, (19.12.2013)).
20. בעבירת החבלה במזיד ברכב נתתי דעתי לעובדה כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרם נזק כלכלי גבוה, כאשר עלות תיקון חלון ברכב נאמדת בסכום של כמה מאות שקלים בודדים.
21. בכל הנוגע ל**מדיניות הענישה**, חיפוש במאגרים המשפטיים לא העלה מקרים רבים דומים לזה שבפניי. אולם, על מנת ללמוד אודות מדיניות הענישה הראויה במקרה הנדון, ולו בדרך ההיקש, מצאתי לציין כי מקום בו עסקינן בעבירה של חבלה במזיד לרכב, בפסיקה ניתן לראות כי בדרך כלל לעבירה זו נלוות עבירות נוספות הקשורות ברכב (כגון פריצה לרכב או פריצה לרכב בכוונה לגנוב). ככל שעסקינן בעבירה זו לבדה, סקירת הפסיקה הנוהגת (שאיננה רבה) מעלה כי על דרך הכלל מושתים על הנאשמים עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, (ראה למשל, ת"פ (שלום רחובות) 47403-12-12 מדינת ישראל נ' מדהלה, (14.05.2014); ות"פ (שלום כפר סבא) 56672-05-14 מדינת ישראל נ' אולג יצהר קלימקוביץ, (07.09.2016)).
22. מקום בו עסקינן בשילוב עבירות של חבלה במזיד לרכב ותקיפה חבלנית, סקירת הפסיקה הנוהגת (שאינה רבה) מעלה אף היא כי על דרך הכלל מושתים על הנאשמים עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות (ראו למשל, ת"פ (שלום תל אביב) 47273-07-14 מדינת ישראל נ' מחמוד אסמאעיל, (16.11.2016), שם נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 6 עד 16 חודשי מאסר ות"פ (שלום כפר סבא) 31052-09-15 מדינת ישראל נ' שלומי הרוש, (15.10.2017), שם נקבע מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר ועד 10 חודשי מאסר - יצוין כי ערעור

ההגנה על חומרת העונש טרם נשמע).

23. עיינתי בפסיקה אליה הפנו הצדדים, אולם העיון כאמור נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות (כאשר נסיבותיו של המקרה ברע"פ 6800/13 אליו הפנתה המאשימה שונות מאלו שלפנינו, שם דובר במעשי בריונות בכביש עת הנאשם שובר את המראה שברכב המתלונן ובהמשך מנפץ את שמשת חלונו באמצעות אלת בייסבול מה שגורם בתורו לחתך מדמם ביד חברתו של המתלונן; ואילו את התקיפה כלפי המתלונן מבצע הנאשם בעוד המתלונן ישוב ברכבו וחגור, תוך שהנאשם סוטר לו בפניו וגורם לו לנפיחות בפניו. כך גם הפסיקה שאליה הפנתה ההגנה הינה רובה ככולה פסיקה בה סוטה בית המשפט ממתחמי הענישה לקולא משיקולי שיקום). כך או כך, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, מהמנעד שהוצג לעיל. אולם שומה עלינו לזכור שהענישה היא אינדיווידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו ובנסיבותיו, כאשר ממילא ברי כי מידת העונש וסוגו תלויים, בין היתר, בחומרתן של נסיבות ביצוע העבירה, נסיבותיו האישיות של הנאשם, הליכי השיקום וכיוצא באלה ואין לגזור עונשו של נאשם על סמך הכותרות של העבירות (ראו והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)).

24. לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כמפורט לעיל, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש במקרה הנדון ינוע בין 6 חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין 10 חודשי מאסר בפועל.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

25. כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, עובר לגזירת העונש המתאים לנאשם, בית המשפט ישקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

26. בעניין זה, נתתי דעתי לעובדה כי לנאשם עבר פלילי אשר התיישן זה מכבר והכולל הרשעה אחת בעבירות של הצתה, פריצה לבניין שאינו דירה והיזק לרכוש במזיד בגינה הושת עליו (בשנת 2006) עונש של מאסר מותנה וצו מבחן. כן שקלתי את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות ואת הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, וזאת בשים לב לעובדה כי הלה טרם ריצה עונשי מאסר בעברו ולגילו הצעיר באופן יחסי. עוד ולקולא, יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם הודה בביצוע העבירות, מה שייתר את העדתה של המתלוננת בבית המשפט ואף הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. כמו כן, הנאשם קיבל אחריות על מעשיו והתחרט עליהם. בנוסף, ועל אף שהליך המעצר אינו "מקדמה על חשבון העונש", הבאתי במסגרת כלל שיקוליי את התרשמותי לפיה היה בהליך זה כדי להרתיע את הנאשם מפני ביצוע עבירות נוספות ואת הערכתו של השירות לפיה רמת הסיכון הימנו להישנות התנהגות אלימה כלפי המתלוננת פחתה באופן ניכר. כך גם, לא התעלמתי מנסיבות חייו של הנאשם ומהקשיים שעימם הוא נאלץ להתמודד, והכול כפי שתואר בתסקיר שירות המבחן.

27. לבסוף, אף מצאתי כי מתקיימים בעניינו של הנאשם שיקולי שיקום אשר יש בהם כדי להצדיק הקלה בעונשו. כך, אמנם הנאשם שלל נזקקות טיפולית בתחום האלימות הזוגית (אולם, יש לזכור כי הנאשם לא הורשע בעבירת אלימות זוגית) תוך ששיתף פעולה באופן מלא עם גורמי הטיפול בעבודה על מוקדיו הבעייתיים, נמנע משימוש באלכוהול מזה כשנה, וביטא תובנות מעמיקות אודות הקשר בין שימוש באלכוהול לבין ביטויי התנהגות בעייתית מצדו. כפי שנמסר מגורמי הטיפול, השתלבותו של הנאשם בתכנית הטיפולית הינה חיובית בכל המישורים, הוא משתתף בה בצורה פעילה, משתף מעולמו הפנימי, מביא תכנים משמעותיים אודות יחסיו עם המתלוננת, לימודיו, ונסיבות העבירות בגין הורשע. הנאשם התמיד בטיפול מתחילתו, וכן פעל לשפר את מצבו גם לעניין צריכת האלכוהול. באבחון עלה כי אין מדובר בהתמכרות לאלכוהול, אלא בקושי מצדו לשלוט בהיקף השימוש בעת שמתחיל את צריכת האלכוהול, כאשר יש בידיו יכולת שליטה והימנעות משימוש באלכוהול אף

לתקופות ממושכות. לאור שיתוף הפעולה ויחסו המחייב של הנאשם להפסקת השימוש באלכוהול, כאשר בדיקות הנשיפה השבועיות שביצע הצביעו על הימנעות משימוש באלכוהול סברו גורמי הטיפול כי הלה מיצה את הקשר הטיפולי. עם זאת, נוכח רצונו של הנאשם להתמיד בהימנעות מצריכת אלכוהול ולשמר את האפקט ההרתעתי מההליך הפלילי באמצעות קשר טיפולי מתחזק, הלה שולב לבקשתו בטיפול קבוצתי בתחום השליטה בכעסים לצד המשך הטיפול הפרטני תוך שהביע נכונות ומוטיבציה להמשיך ולהיות בקשר מעקבי עם שירות המבחן ועם הגורמים הטיפוליים. שיקום זה לדידי אף מתבטא בחרטה הכנה שהביע הנאשם על מעשיו, בנטילת האחריות על מעשיו וביכולתו, לערוך התבוננות פנימית ולהפיק לקחים מהתנהגותו, כך שנדמה כי כיום, קרוב הנאשם בדרכו להיות "אדם חדש" שונה בתכלית מאותו אחד שביצע את העבירות שבמוקד כתב האישום המתוקן (ראו והשוו דבריה של כב' השופטת ד' ברק ארז בפסקה 15 בע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל, (01.04.2014)).

28. כמו כן, כידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שביט המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק ושירות המבחן, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 דויד פרלמן נ' מדינת ישראל, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 חמיס נ' מדינת ישראל, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן, (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 גרניק נ' מדינת ישראל, (20.11.2013)). והרי שגם במקרה שבפניי, עסקין בנאשם שמלכתחילה נעדר דפוסים עברייניים מושרשים ושבמשך שנה מאז ביצע את העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, שיתף פעולה עם שירות המבחן וכמובן נמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות - וכל זאת, כשכאמור שירות המבחן מעריך שהמסוכנות הימנו פחתה. בהינתן אלה, כאמור, מצאתי כי למצער קיים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם בעתיד, ועל כן, בהתאם להוראת סעיף 40ד(א) לחוק העונשין, אסטה במידת מה לקולא ממתחם העונש ההולם אשר קבעתי לעיל.

29. לצד האמור וכפי שכבר צוין לעיל, בית המשפט יעניק במקרה הנדון משקל ניכר לשיקול השיקום ואף יהיה בו כדי להביא לסטייה מסוימת ממתחם העונש ההולם. אולם, באיזון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה, ובשים לב לחומרת מעשיו של הנאשם, מצד אחד; ולעוצמתו של השיקום, מצד שני, הרי שהסטייה לקולא מהמתחם תהיה מתונה בלבד, והרי כידוע, לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנאשם השתקם או ישתקם בעתיד תביא מניה וביה לסטייה ממתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות השתת רכיב של מאסר בפועל (ראו והשוו רע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016); וע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015)).

30. בשולי הדברים, ייאמר כי בית המשפט מבקש לחזק את ידיו של הנאשם בהליך החיובי שאותו הוא עובר. יחד עם זאת, ייאמר בזהירות כי עליו להישמר מכל משמר שמא ירים ידו בשנית על המתלוננת (או על כל אדם אחר), שכן בהחלט ייתכן כי להבא בית המשפט לא ילך לקראתו, אלא יבקש למצות עימו את הדין ומן הראוי כי גם ידיעה זו תרחף כל העת כחרב מעל ראשו.

31. **לאור כל האמור לעיל, הריני משיתה על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. **3 חודשי מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות, בניכוי ימי מעצרו.**

לאור העובדה כי מועד תחילת ריצוי העבודות בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה מיום 01.10.2017, חלף זה מכבר, הנאשם יחל בריצוי עונש המאסר ביום 04.03.2018 או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה על עבודות השירות. העבודות תבוצענה ב"מתנ"ס עוזיאל" ברחוב סיני 25, אשדוד. על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר. מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא

להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.
העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 12 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3

שנים מהיום יעבור הנאשם עבירה מן העבירות בהן הורשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים

מהיום יעבור הנאשם עבירת איומים.

ד. פיצוי בסך 2,500 ₪ למתלוננת ע"ת/2.

הפיצוי יקוזז מסכום הפיקדון שהופקד ע"י הוריו של הנאשם בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה, כאשר היתרה תושב למפקידים.

ככל שלא ניתן לקזז את סכום הפיצוי מסכום ההפקדה, הפיצוי ישולם תוך 60 יום.

כל תשלום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ה. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

העתק גזר הדין ישלח לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום, ט"ו שבט תשע"ח, 31 ינואר 2018, במעמד הצדדים.